

A PÈL

“El lleig no és més real que la bellesa”

■ LLEIDA

Anton Not

En aquesta conversa, parlem amb Pere Rovira de la seva incursió en el camp de la novel·la amb *L'amor boig*, que es presentarà el proper dimarts dia 10 al Cafè del Teatre de l'Escorxador.

- Els lectors coneixíem la teva obra en vers, els teus assaigs dedicats a la poesia contemporània i els articles literaris. Com et decideixes a escriure una novel·la?

- La història que explico a *L'amor boig* feia molt de temps que tenia ganes d'explicar-la. Fa uns deu anys vaig començar-la escriure i vaig abandonar el que havia fet en una carpeta. Revisant papers, vaig tornar a trobar el que havia escrit i em vaig decidir a continuar-la.

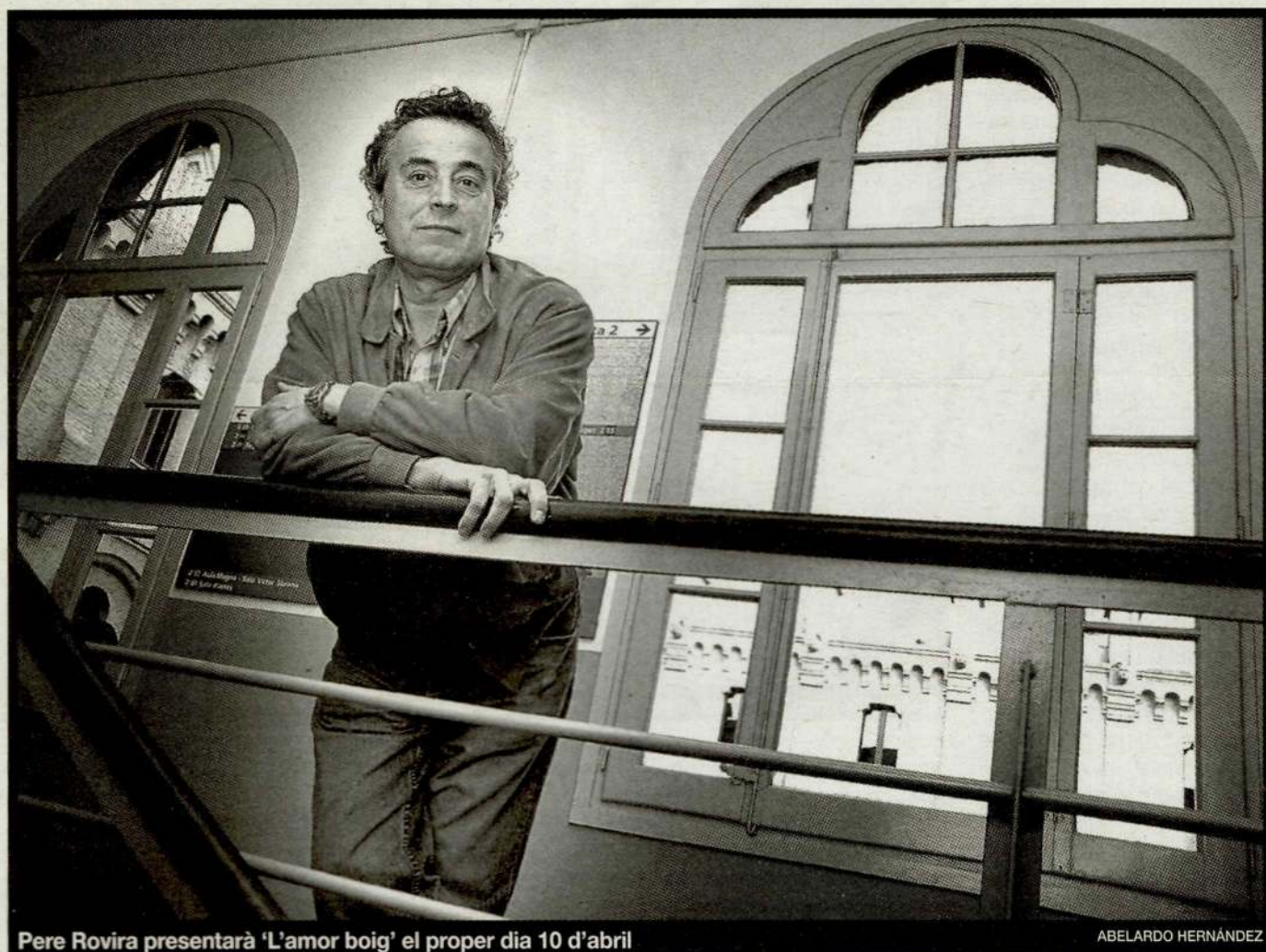
- Ha estat un procés d'escriptura molt diferent al de la poesia?

- Ho he dit en altres ocasions: en el cas de la poesia, mana ella, l'escrius quan ella vol. En canvi amb la novel·la tu portes les regnes, però has de voler escriure cada dia. Han estat dos anys de dedicació intensa, de moltes hores diàries.

- Gratificant, però també esgotador, doncs.

- Sobretot pel que fa al procés de revisió. Un cop tenia el text escrit, vaig donar-lo a llegir a lectors de confiança, que em van suggerir modificacions o simplement em van fer saber el seu parer. Vaig introduir canvis i encara en el darrer moment, corregint galeades, vaig modificar alguna cosa. En aquest sentit sí, ha estat esgotador.

- D'on prové el títol de la

Pere Rovira presentarà 'L'amor boig' el proper dia 10 d'abril

ABELARDO HERNÁNDEZ

“ L'ingredient bàsic de la història és l'amor passió, que ja trobem a l'Edat Mitjana ”

novel·la?

- Encara que ho pugui semblar no és una referència a *l'amor fou* de Breton i els surrealistes. Volia que l'ingredient principal de la història fos l'amor passió, l'amor que

ens fa perdre el cap i ens fa fer coses que racionalment potser no faríem. Aquest tipus d'amor passió el trovem ja en l'Edat Mitjana, quan s'identifica amb una mena de maldia.

- El personatge més ben dibuixat i més seductor és la protagonista femenina.

- Volia que fos així, volia crear una dona de la qual el lector se n'enamorés com jo me n'enamorava mentre estava escrivint la novel·la.

- És inspirada en algun altre personatge literari o en l'arquetip de la *femme fatale*?

- No és inspirada directament en ningú. Volia que fos un personatge singular, una dona forta i interessant, que fes venir ganes de conèixer-la

més a qui la conegués, i també d'estimar-la més si començaves a fer-ho.

- És també una dona creativa, que volia ser escriptora. En un moment de la novel·la, el personatge reflexiona sobre el procés d'escriure i constata que s'ha de saber separar els sentiments de l'art d'escriure. T'identificaries amb aquesta petita poètica?

- És una altra formulació de la idea de Bécquer "cuando siento, no escribo", i sí que hi estic d'acord. Quan comences a mirar-te amb distància allò que escrius ets més exi-

Pere Rovira

Tarragoní d'origen i lleidatà d'adopció, Pere Rovira és conegut sobretot per una obra poètica, recentment aplegada en un sol volum, que ha rebut distincions com el Vicent Andrés Estellés o el Carles Riba. Debuta en el camp de la narrativa de ficció amb una novel·la que és la primera però que, de ben segur, no serà l'última que publiqui.

gent i comences a estripar moltes de les coses que has escrit.

- Bécquer apareix en més d'una ocasió durant *L'amor boig*.

- Perquè és el que llegeixen els amants quan comencen a estimar-se, o al menys és el que llegien als anys seixanta, quan té lloc part de l'acció de la novel·la.

- També hi és present el jazz, una referència constant en la teva obra literària.

- En aquest cas, volia que un dels personatges escoltés música jazz perquè és un acte de rebeldia en el moment en què ho fa. A començaments dels anys seixanta sembla que només es pugui escoltar rock, però també es podia escoltar jazz, encara que no estigués tant de moda.

- Les cites amb què encapçales la novel·la són també molt calculades.

- Sí, és clar. Ramon Llull ens dóna la definició del foll; el text de Kavafis té molt a veure amb algunes coses que passen a la novel·la, com el lector descobreix més endavant; la referència a Antonio Machado era inevitable, tractant-se d'un dels meus escriptors preferits; l'última és potser la més peculiar. Scott Fitzgerald és per a mi un autor de referència quan penso en narrativa. Aquesta cita ajuda a aclarir que no és més real la lletjor que la bellesa, que totes dues formen part de la realitat.